

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 73/2024
29.01.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелене Ивановић, председника већа, Жељка Шкорића, Весне Станковић, Јелице Бојанић Керкез и Весне Субић, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Урош Митровић, адвокат из ..., против туженог КБЦ „др Драгиша Мишовић-Дедиње“, Београд, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3318/23 од 10.08.2023. године, у седници већа одржаној 29.01.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ посебна ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3318/23 од 10.08.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3318/23 од 10.08.2023. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 2596/21 од 17.05.2023. године, ставом првим изреке, утврђено је да је тужба тужиле у делу за исплату до минималне зараде за 2018. годину и јануар 2019. године повучена. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужилци на име разлике између исплаћене плате и минималне зараде, за 2019. годину, 2020. годину и 2021. годину, исплати појединачне месечне износе као у овом ставу изреке, са законском затезном каматом почев од 6. наредног месеца за претходни месец до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиле којим је тражила да се обавезе тужени да јој на име накнаде за исхрану у току рада, за 2018. годину, 2019. годину, 2020. годину и 2021. годину, исплати појединачне месечне износе као у овом ставу изреке, са законском затезном каматом почев од 6. наредног месеца за претходни месец до исплате. Ставом четвртим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиле којим је тражила да се обавезе тужени да јој на име регреса за коришћење годишњег одмора, за 2018. годину, 2019. годину, 2020. годину и 2021. годину, исплати појединачне месечне износе као у овом ставу изреке, са законском затезном каматом почев од 6. наредног месеца за претходни месец до исплате. Ставом петим изреке, тужила је ослобођена обавезе плаћања судских такси. Ставом шестим изреке, обавезана је тужена да тужилци накнади трошкове парничног поступка у износу од 87.000,00 динара, са законском затезном каматом почев од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3318/23 од 10.08.2023. године, ставом првим изреке, потврђена је пресуда Првог основног суда у Београду П1 2596/21 од 17.05.2023. године у ставовима трећем, четвртном и шестом изреке, а жалбе тужиље и туженог су одбијене као неосноване. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиље за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне другостепене пресуде тужиља је благовремено изјавила посебну ревизију у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13 – УС, 74/13 – УС, 55/14, 87/18, 18/20, 10/23 - други закон) – у даљем тексту: ЗПП, прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Ставом 2. истог члана закона прописано је да о дозвољености и основаности из става 1. овог члана, одлучује Врховни суд у већу од пет судија.

Поступајући на основу цитиране законске одредбе Врховни суд није дозволио одлучивање о посебној ревизији тужиље, јер у овој парници није одступљено од судске праксе у којој је расправљено питање права запослених у јавним службама на исплату накнаде трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора. О овом правном питању Врховни касациони суд је на седници Грађанског одељења одржаној 05.07.2022. године усвојио став према коме запослени којима се плате исплаћују у висини вредности минималне зараде у јавним службама, као корисницима буџетских средстава (којој категорији запослених припада тужиља), остварују право на накнаду трошкова исхране у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора по основу рада, применом коефицијента за обрачун и исплату плата у којем је садржан додатак на име тих накнада и саставни је део коефицијента за сваког запосленог. Како су пресуде нижестепених судова у делу у коме је одлучено о захтеву тужиље за исплату ових накнада донете у складу са усаглашеном судском праксом, прихватање одлучивања о ревизији тужиље као изузетно дозвољеној не би утицало на другачији исход спора.

Следом наведеног, на основу члана 404. став 2. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5) ЗПП, Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Према члану 403. став 3. ЗПП ревизија није дозвољена ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба тужиље у овом спору поднета је 02.04.2021. године, а побијани део правноснажне пресуде очигледно не прелази динарску противвредност износа од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, па ревизија тужиља није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Јелена Ивановић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић